

Formanden:

Der er altså ganske faste regler for, hvor lang tid medspørgere har, og dem må man respektere.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 766

11) Til *arbejdsministeren* af:

Poul Nødgaard (FP):

»Er ministeren enig i, at de forhold, der hidtil har været reguleret ved danske kollektive overenskomster m.v., i en union vil blive fastsat af EF-organer?«

Poul Nødgaard (FP):

Nu er vi nok fremme i den situation, hvor man kan sige, at de angreb, der rettes mod os, har noget med den forestående EF-unionsafstemning at gøre, fordi man ikke kan lide at høre sandheden om, hvad den sociale dimension i virkeligheden indeholder. Det er jo sagens kerne, og man forsøger nu at skyde os både det ene og det andet i skoene, som hr. Risgaard Knudsen netop gjorde.

Men foranlediget af dette spørgsmål til arbejdsministeren vil jeg godt sige, at dialogen mellem arbejdsmarkedets parter på Fællesskabsplan kan føre til overenskomstmæssige forbindelser – herunder aftaler – hvis parterne finder det ønskeligt. Det fremgår direkte af artikel 4.1 i aftalen om social- og arbejdsmarkedspolitikken, og jeg kunne godt lide at vide: Hvordan ser arbejdsministeren på det begreb, der hedder Fællesskabsplan, og hvad forstår man egentlig ved det?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er blevet stillet det spørgsmål, om jeg er enig i, at de forhold, der hidtil har været reguleret ved danske overenskomster m.v., vil blive fastsat af EF-organer i en union, og det er jeg ikke enig i.

Der er tre forskellige grader af EF-regulering, der skal vurderes i denne sammenhæng. For det første er det ifølge aftalen om social- og arbejdsmarkedspolitik, der er en del af Traktaten, udelukket at vedtage direktiver om lønforhold, organisationsret, strejke- og lock-outret. Disse forhold vil altså som hidtil fortsat blive reguleret ved danske overenskomster.

Det andet punkt drejer sig om de spørgsmål, der vedrører arbejdstagernes sociale sikring og sociale beskyttelse, beskyttelse af arbejdstageren ved ophævelse af arbejdskontrakt, repræsentation, kollektivt forsvar af arbejdstager- og arbejdsgiverinteresser, som ikke er omfattet af ovennævnte udelukkelse, beskæftigelsesvilkår for tredjelandstatsborgere og finansielle bidrag til beskæftigelsesfremme. Disse punkter kan kun reguleres ved direktiv, såfremt det vedtages enstemmigt.

Tilbage står så regulering ved direktiver efter kvalificerede flertalsafgørelser. Foruden arbejdsmiljø, som jo allerede reguleres på denne måde efter gældende traktater, drejer det sig om arbejdsvilkår, information og høring af arbejdstagerne, lige muligheder for mænd og kvinder og erhvervsmæssig integration af personer.

I dette afgrænsede omfang, hvor det kan komme på tale at regulere ved direktiver, er det udtrykkelig bestemt, at medlemsstaterne selv kan træffe beslutninger og beordre arbejdsmarkedets parter til at gennemføre de direktiver, man måtte blive enige om. Der er altså ikke tale om, at man på nogen måde begrænser arbejdsmarkedets parters kompetence, hverken i spørgsmål om løn- og ansættelsesvilkår, arbejdsmiljø eller ligestilling.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne takke ministeren for det uddybende svar. Det var dejligt, for her blev det sagt helt klart og tydeligt, at organisationerne selv får lov til at implementere den EF-lovgivning, man har vedtaget gennem direktiver. Det er netop det, som vi beskrev i vort betækningsbidrag vedrørende Maastricht-traktaten og Edinburgh-afgørelsen, da vi sagde: Hvis man siger ja til Maastricht-traktaten, har man tilintetgjort fagbevægelserne og organisationerne – det som hr. Risgaard Knudsen forsøgte at læse op.

Men ministeren fik også sagt, at der ligger jo bl.a. forslag om børnearbejde, som vil forbedre forholdene, og det er Socialdemokratiet så glad for. Men det er jo netop endnu et bevis på, at organisationerne bliver sat ud af kraft; nu bliver det altså ved lovgivning, og jeg vil gerne høre, om ministeren er enig i det som minister og ikke kun som socialdemokrat.